

Příběh Marie

Dobrý den, jmenuji se Marie a ráda bych vám vyprávěla příběh o Ivě, kterou jsme s mým přítelem před 16 lety dostali do pěstounské péče. Ještě, než se Iva narodila, snažili jsme se jejím rodičům pomoci. Biologický otec, alespoň domnělý, je mým bratrem.

Matka Ivy žila spolu s mým bratrem v bytě, po čase se ale rozešli a těhotná bratrova přítelkyně odešla ke své matce a už se neozvala. Až když se malá Iva narodila, jela jsem se svým bratrem do porodnice v Žatci na návštěvu. Byla jsem nadšená z toho, že budu teta, mám děti ráda.

Po nějaké době se matka s Ivou nastěhovala zpátky k bratrovi. Rodiče Ivy ale nezvládali péči, včetně materiálního zajištění. Snažili jsme se jim pomáhat. Po krátkém čase matka opět odešla pryč a nikdo o nich nějakou dobu nevěděl.

Po čase se matka s Ivou objevila u mého bratra s tím, že jí potřebuje pohlídat. Bratr tehdy přišel s Ivou za mnou, nevěděl, co si s ní má počít, byla nedostatečně oblečená, zanedbaná, bez zajištění lékařské péče, nevěděl, kdy se pro ni a zda vůbec matka vrátí. Po čase, kdy se matka pro Ivu vrátila, ji už nechtěl dát. Matka nic neudělala a odešla. Nechala ji tam.

Byla jsem se informovat na OSPOD jak dále postupovat. Poradili mi. A situace se začala řešit.

S bratrem jsme zašli k soudu, kde jsem požádala o svěření do pěstounské péče. Bratr se o ni nemohl postarat, neměl ekonomické zázemí, neměl stálé bydlení a ani nebyl schopen péče o tak malé dítě. Nebyl ani v rodném listu jako otec uveden, věřil ale, že jím je. Nic nemohlo změnit skutečnost, že jsme oba měli Ivu rádi. Já v tu chvíli neváhala a Iva zůstala v mé péči. V té době jsem také zjistila, že jsem v jiném stavu.

Vše bylo zdlouhavé a náročné, ale nevzdala jsem to. Když se mělo rozhodovat o tom, zda si Ivu vezmu do pěstounské péče, neváhala jsem. Nevěděla jsem tehdy, co vše pěstounská péče obnáší. Motivací mi ale bylo to, že jsem mohla někomu tak malému zajistit rodinu, která ji bude vždy na blízku a mít ji ráda.

Je to pro mě velká životní zkušenost, neříkám, že lehká, ale přeci jen, byla to rodina. Iva je naše, stejně jako můj první i druhý syn. Děti si rozumí, můj bratr je s Ivou stále v kontaktu. Matka dodnes nemá o Ivu zájem. Iva ví, že nejsme její rodiče, ale bere nás tak. Každý má možnost takto pomoci. Láska a možnost něco dětem předat, dám jim zázemí, to za to stojí.

